

K R Č M A

Vilém Závada

Všeč so mi praške krčmice,
kjer srečaš skupaj dva in dva,
kako s prigrizkom pred seboj
z očmi se pogovarjata.

In kmečke krčme so mi všeč.
Pogosto rad sem tja zavil
in med ljudmi preprostimi
zajedel radost, bol zapil.

Nadvse pa rad imam naš svet,
pod soncem staro krčmo to,
ki zmeraj rada se odpre,
kjer se ljudje rode in mro.

Tu poješ in živiš lahko,
samo na dolg nič ne dobiš.
Krčmarju moraš plačati
še sončno luč in vetra piš.

Od tu nerad gre človek ven,
saj kjer so Čehi, je tako,
da vse se z muziko konča,
poroka — in še smrt celo.

PRI ISTI MIZI

Vilém Závada

Le kratek čas gremo po isti poti,
le redko ista stvar nas veseli,
a vendar vsak tišči se v svojem kotu,
kot da bi z iste zemlje ne bili.

Ko pa že vsi, ki z nami so živeli,
so kot pijani v večno dalj odšli,
tako radi še s kom bi posedeli,
a zdaj nikjer več žive duše ni.

SPOMINČICE

Vilém Závada

Z očmi si me kot z bliskom zanetila
in zdaj sem kakor vas upepeljena.
Glej dim, ki z njim se duša je ovila,
in plamen, ki se dviga k tebi, žena!

A jaz sem vsa omamljena od tebe.
Prišel si kakor vélika poplava.
V njej izgubila tla sem izpod sebe
in zdaj z njo nekam daleč, daleč plavam.

In reka nezadržno teče dalje
in voda se vijuga in vrtinči.
Vendár za njo na bregu so ostale
oči dekliške — modri cvet spominčic.

V L A K

Vilém Závada

Življenje naglo kakor blisk premine,
kot dim za streho razgubi se v nič.
Ko obleteli smo že vse daljine,
se vrnemo kot iz tujine ptič.

Zdaj človek na ves širni svet pozabi
in menja brzi za lokalni vlak.
Nič vélikega več oči ne vabi,
le v dalji nekaj skriva še oblak.

Čez vse, kar smo užili v tujem svetu,
pa vendar drag nam je domači kraj,
vsakdanje delo, naše polje v cvetu,
saj le na njem požene rast naš maj.

Nam zdaj le še nazaj beži krajina,
a tiste, ki so sedli malo prej,
privablja še nezmagana daljina,
in jim oči nestrpno zro naprej.

Prevedel Lojze Krakar